

We komen nu in het nationaal park “Sierra de Grazalema”. Het wordt als een van de paradijsjes van de provincie Cadiz genoemd. In de 8ste eeuw werd dit gebied vooral bewoond door berbers. Maar tijdens de invasie van de Mohammedanen werden de berbers verdreven.

We komen in het toeristische stadje Ubrique. Het stadje is ook gekend als het centrum van de ledernijverheid. Er zijn dan ook talrijke winkels met lederen kledij en andere lederen attributen. Jan zegt dat hij hier zeker nog eens zal komen met zijn echtgenote Beatrijs. Alleen is hij bang dat zijn kredietkaart ontoereikend zal zijn.

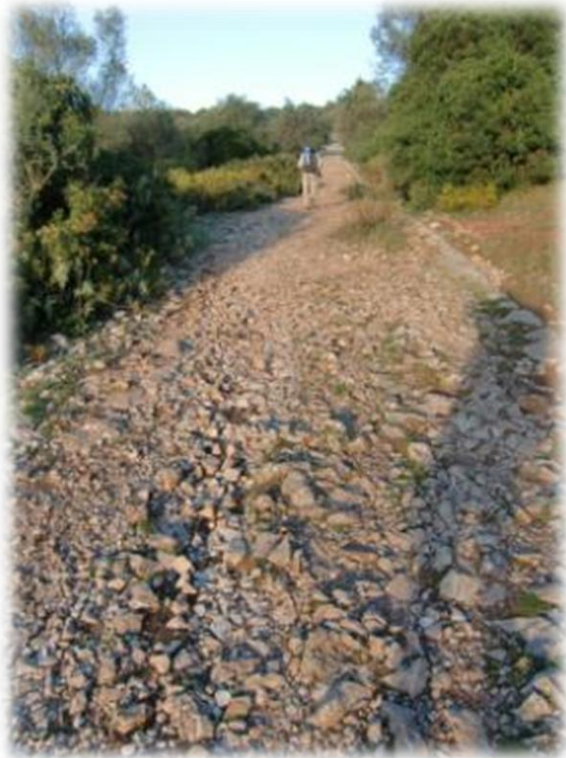
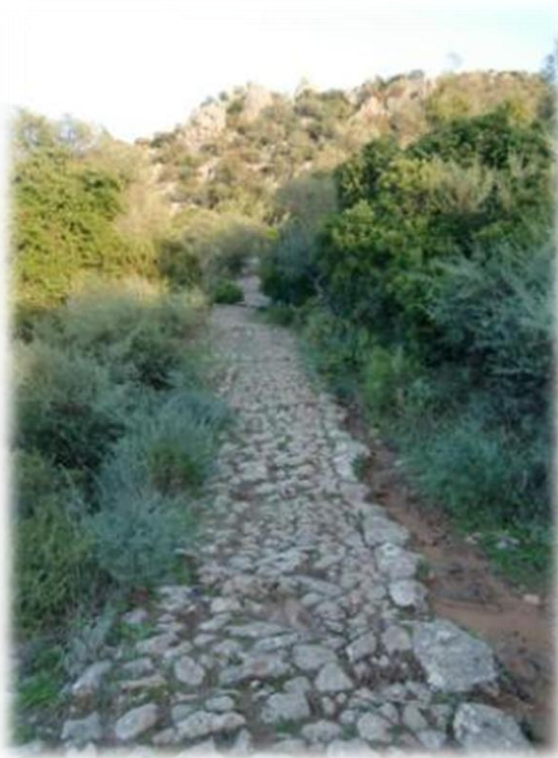
We maken terug gebruik van een Romeinse weg. Het is verbazend dat men toen ook al dacht aan de waterafvoer, zoals op bovenstaande foto duidelijk te zien is. Deze wegen werden aangelegd in lagen van verschillende grondstoffen. De weg werd eerst uitgegraven. Vervolgens kwam er een funderingslaag van dikke stenen. Dan volgde een laag van kiezel en zand om dan te eindigen met de afwerkingslaag zijnde platte kasseistenen of gebakken terracottategels.

We komen een koppel tegen met een bijenraat van een uitgestorven bijenkorf. De man maakt zich grote zorgen over de vele dode bijen. Hij geeft een lange uitleg in het Spaans maar veel begrijpen we er niet van. De bijenraat of honingraat bestaat uit zeshoekige cellen die zich bevinden in een bijenkast, korf of nest. De raten zijn gemaakt van was en worden door de honingbijen zorgvuldig onderhouden. De afmetingen van een cel in een honingraat variëren tussen 2 en 5 mm. De cellen dienen als kraamkamer of voor opslag van stuifmeel en honing. Wanneer ze vol zijn, worden ze door de bijen afgesloten met een dekseltje. In een bijenkast zitten houten ramen met kunstraten. De zeshoekige vorm van de bijenraat is geen toeval. Het is een soort natuurlijk proces. De natuur streeft er altijd naar om zo weinig mogelijk energie of plaats te gebruiken om een zo groot mogelijke opbrengst te bekomen. Op dit principe steunt ook de bijenkorf. Met zeshoeken kan men namelijk een oppervlakte het meeste benutten. Dit is ook al wiskundig bewezen. Door de zeshoeken hebben de bijen dus het meeste ruimte om honing te produceren.

In dit dorp is blijkbaar een zeer goede bron. Uit 8 kranen stroomt rijkelijk bergwater.

In 1999 heeft men de GR 7 in Spanje bewegwijzerd. Het is eigenlijk een aaneenschakeling van reeds bestaande wandelpaden. Maar door geldgebrek werd de bewegwijzering niet onderhouden. De GR 7 werd ook nooit in kaart gebracht. Ondertussen zijn er al tal van bordjes verdwenen. Twee Schotse vrouwen hebben ook de GR 7 in Andalusië gelopen en hebben er een boek over geschreven "Walking the GR7 in Andalucia". We hebben ons dit boek aangeschaft en het is vooral de wegbeschrijving die er in staat vermeld die ons van het ene naar het andere punt brengt.

Jan en Ivan in gesprek met een dorpsbewoner, bij zonsondergang.

Ons hotel voor één nacht, El Parral.

Een camping is er niet in Benacoaz, dus nemen we onze intrek in een klein hotelletje. Het is immers al enkele dagen geleden dat we ons nog hebben kunnen wassen en dan is een douche meer dan welkom.

Zaterdag 4 december 2010

- Van : Benaocaz 581 m
- Naar : Puerto de Correo 1.097 m
- Afstand : 20,6 km
- Stijgen : 1.015 m
- Dalen : 890 m
- Duur : 8 uur

Het eerste stuk dat we van aan het hotel moeten doen is 5 km asfalt. De hoteluitbater vertelt ons dat we het asfalt kunnen omzeilen en legt ons, deels in het Engels en deels in het Spaans, uit langs waar we moeten gaan. Halverwege het dorp komen we aan een stijgend bergpad naar links. Er is twijfel of het al dan niet dit pad is dat we moeten volgen. Wegwijzers staan er niet maar dat had de hoteleigenaar ons ook gezegd. Na enige beraadslaging volgen we dit pad. Het ontbreken van degelijk kaartmateriaal speelt ons opnieuw parten want na enige tijd stellen we vast dat we op het verkeerde pad zitten. We moeten meer naar rechts maar dit wordt ons belemmerd door een hoge bergketen waar we niet over kunnen. We moeten of terugkeren of doorgaan tot het bergdorpje Grazalema dat zich dan wel kilometers voorbij onze afslag zal bevinden. We kiezen toch voor de laatste optie omdat dit stukje nationaal park een juweeltje is. Dit is immers het mooiste deel tot nog toe van deze trekking. Het is zeer koud (frio in het Spaans), de grond is bevroren en het mooie pad is glibberig door ijsvorming.

De zon schijnt en het is droog, maar er staat een koude snijdende wind. Maar we klagen niet. In het thuisland is er zowel tijdens de dag als tijdens de nacht vorst en het verkeer zit er in de knoop. De kurkeik of is het hier een steeneik, kan best dik worden. En eigenlijk is deze eik niet de dikste die we tegen gekomen zijn. De kurkeik kan 250 jaar oud worden.

We komen in het bekende “witte dorp” Grazalesma. Het zit er vol toeristen. Het dorp is van Arabische origine en werd door de Spanjaarden veroverd in 1485. Hier worden ook de bekende “mantas de Grazalesma” of de wollen dekens van Grazalesma gemaakt. We nemen er een taxi naar ons gemiste dorp “Villaluenga Del Rosario” en zetten daar de tocht verder.

Het nationaal park Sierra de Grazalema staat ook bekend om zijn vele diersoorten zoals de valse gier en de koningsarend. Soms zien we er zelf tot tien over ons heen vliegen. Ze zijn echter niet gemakkelijk te fotograferen. De koningsarend is een van de grootste roofvogels. Hij is 80 cm lang en kan een spanwijdte hebben van wel 2,20 meter. Het is een vleeseter en eet muizen, ratten, konijnen, eenden en ganzen. Hij heeft geen natuurlijke vijand.

We moeten lang aanschuiven in het enige winkeltje dat open is. We nuttigen er ons middagmaal en verkennen het stadje. De bus naar ons gemiste dorp is net vertrokken om 13.00 uur en de volgende bus is pas om 19.00 uur. Het is een aaneenschakeling van smalle straatjes waar het verkeer overal toegelaten is. Ook parkeren is er overal toegelaten.

We zitten nog steeds (en dit voor meerdere dagen) in het nationaal park de Grazalema. Het is een van de mooiste nationale parken van Andalusië. Het is een aaneenschakeling van een serie bergruggen, een landschap variërend van lieflijke rivervalleien, diepe ravijnen en scherpe rotspunten. Het park is zo groen omdat hier de meeste regen valt in Zuid-Spanje.

We kiezen het zekere voor het onzekere en we zetten onze tenten op de col, Puerto de Correo (1.097 m). Volgens de beschrijving is er na de afdaling, in de vallei, veel water en moerassig gebied. Om 18.00 uur liggen we al in onze slaapzak en luisteren naar het fluiten van de wind.

Zondag 5 december 2010

- Van : Puerto de Correo 1.097 m
- Naar : Ronda 700 m
- Afstand : 21 km
- Stijgen : 605 m
- Dalen : 907 m
- Duur : 7 uur

Als we opstaan is het zwaar bewolkt, soms wat mistig, maar soms komt de zon er ook door. We weten niet goed welk weer we vandaag zullen krijgen. De afdaling naar het dal is tamelijk drassig maar toch krijgen we mooie zichten op kalkrotsen en mooie vergezichten. Vandaag zijn het vooral vale gieren die boven ons hoofd zweven.

Oh 🎵Martine, oh
Martine hoe kan 🎵 ik
jouw hart 🎵 verdienen

De echtgenote van Ivan heet Martine. Ze is nooit uit zijn gedachten.

Vandaag zien we veel amandelbomen. Maar onderweg zien we ook veel kruiden zoals thijm, rozemarijn, (valse) salie en anijs. We passeren ook enkele rotswoningen of wat daar voor moet doorgaan. Het zijn meer hopen in de rotsen waar men met allerlei materiaal een soort van schutting heeft voor gemaakt. Deze hopen worden bewoond door daklozen.

We komen in het dorpje Montejaque, ook wel het “witte dorpje” genoemd dat gelegen is in het berggebied van Ronda en het natuurpark van Sierra de Grazalama. Het is een klein, gezellig en schilderachtig dorpje waar de tijd stil lijkt te hebben gestaan. We drinken iets in het dorpscafé, plukken er enkele sinaasappels en doen er wat inkopen in een piepklein winkeltje. Ivan maakt er kennis met “Cabalero”. Een sinaasappellikeur uit Spanje.

Als we het dorp verlaten negeren we links een oude Romeinse, stijgende weg zoals in onze beschrijving staat, en we gaan rechtdoor. Op dat ogenblik horen we enkele tientallen meters achter ons roepen. We kijken om en wachten even. Er nadert ons een wandelaar met zijn hond. Hij blijkt Tony te heten en is een gepensioneerd Engelsman die hier al enkele jaren woont. De beschrijving klopt niet zegt hij ons. Jullie moeten wel degelijk naar links want rechtdoor is er geen pad meer naar Ronda. En Tony kan het weten want hij heeft een wandelboek geschreven over het gebied. Tony vergezelt ons enkele kilometers. Hij geeft ons ook de raad om het stuk voorbij Ronda niet te doen. Er is veel asfalt en het is niet mooi. En deze avond wordt er ook nog een langgerekte regenzone verwacht met zeer veel regen en hevige onweders. We zijn dus gewaarschuwd. Montejaque ligt al beneden ons.

Tony geeft ons nog de laatste aanwijzingen. En denk eraan zegt hij, er kan tot honderd liter regen per vierkante meter vallen deze nacht en morgen. We zijn gewaarschuwd en zullen zijn raad opvolgen. Deze avond slapen we niet in de tent. We zoeken wel een hotelletje. Pittig detail : Tony vertelde ons dat er dit jaar tussen half mei en half oktober maar 5 regendagen geweest zijn. En vorig jaar zegt hij, was het weer nog slechter toen waren er maar 2 regendagen in die periode. (Ze noemen dat daar slecht weer!)

De oogst van de olijven is volop bezig. Men legt doeken onder de olijfboom en dan houdt men een trilmachine tegen de stam. Door de trillingen vallen de olijven af. Soms klopt men ook gewoon met een lange stok tussen de takken om de olijven te laten af vallen. We zien soms hele vrachtwagens gevuld met olijven.

De vale gier kan tot 1 m lang worden en een vleugelspanwijdte hebben van 2,65 m. De vale gier rust en broedt op en langs steile kliffen. Het is een aaseter die al vliegend zoekt naar karkassen van runderen en andere grote dieren. De gier kan zelf geen lijken open scheuren. Hij moet eerst wachten op andere roofdieren die dit werkje voor hem opknappen. De laatste jaren neemt hun aantal in Spanje af doordat de boeren hun dode dieren niet langer meer mogen laten liggen op hun landerijen, dit in verband met de gekke koeienziekte.

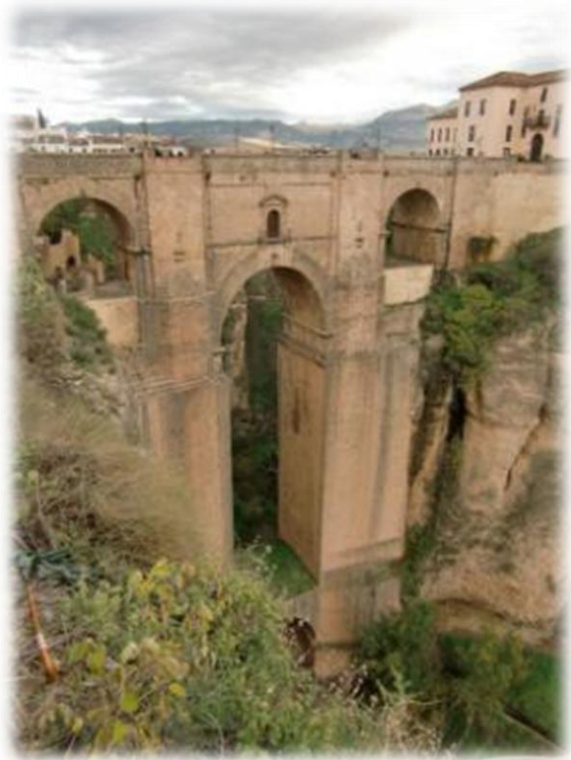
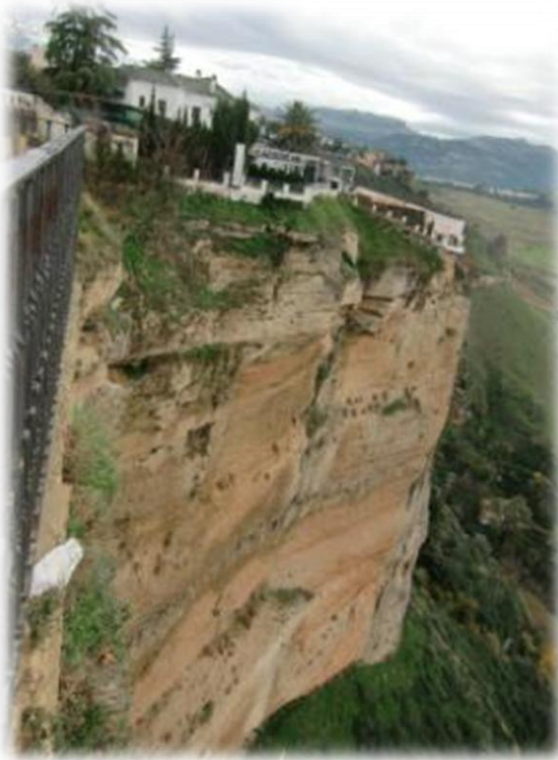

We komen regelmatig doornachtige struiken tegen met gele bloemen. We kennen de naam ervan niet maar het lijkt wat op brem van bij ons. Misschien is het wel familie van de brem?

Ons eindpunt voor vandaag, Ronda, komt in het zicht. Maar ook de dreigende donkere wolken komen in zicht.

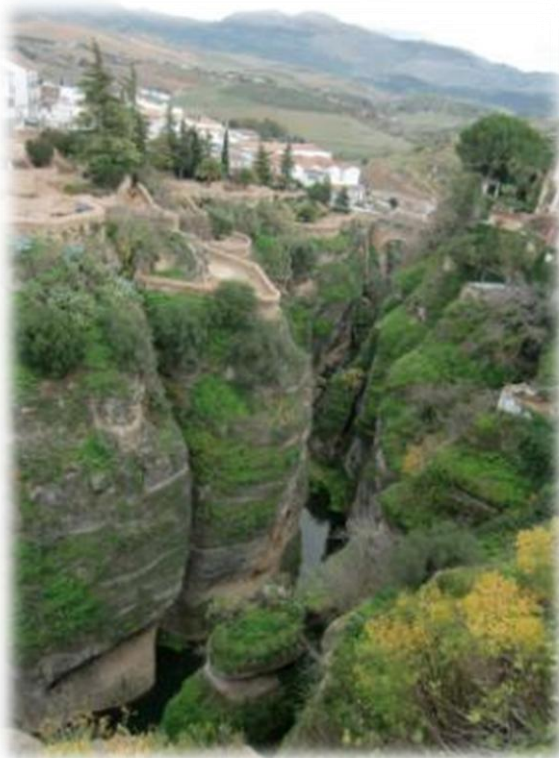

Ronda wordt in twee gesneden door de rivier Guadalevin die doorheen diepe kloven stroomt. Ronda is ook bekend voor zijn drie bruggen, de Romeinse brug, de oude of Arabische brug en de nieuwe brug. De foto hierboven is de “nieuwe brug”. Het bouwen van deze brug gebeurde in 1751 en was pas 43 jaar later afgewerkt. Aan de onderkant van de brug werd een gevangenis gebouwd. Ontsnappen uit deze gevangenis was nagenoeg onmogelijk. De oudste stierenvechtenarena bevindt zich hier ook. Jaarlijks houdt men er nog 4 stierengevechten.

Het is juist marktdag in Ronda. Allerlei kleine kraampjes met hebbedingetjes en lekkers staan er uitgesteld. Er is ook een oude houten molen die nog aangedreven wordt met pedalen. Het is zondag en is er veel volk op de baan. We overnachten in een goedkoop hotelletje. Een driepersoonskamer kost er 40 euro. Badkamer en toiletten zijn wel op de gang. Bijkomend nadeel, er is een lek in het plafond en het regent er binnen, recht in de rugzak van Ivan.

Maandag 6 december 2010

- Van : Ardales 404 m
- Naar : El Chorro 275 m
- Afstand : 18,72 km
- Stijgen : 546 m
- Dalen : 741 m
- Duur : 5 uur

Gelukkig hebben we de raad van Tony opgevolgd en hebben we de voorbije nacht niet doorgebracht in de tent. Het is gisterenavond beginnen regen en de regen heeft zomaar eventjes 15 uur aangehouden. En omdat Tony ook had gezegd dat we het stuk tussen Ronda en Ardales beter zouden overslaan, hebben we de bus genomen tot Ardales en zetten vandaar de tocht langs de GR 7 verder.

Het landelijke dorp Ardales is vooral bekend omdat heel wat Spanjaarden in de zomer het hete binnenland ontvluchten om hun toevlucht te zoeken op een van de vele campings rond de meren van Ardales. In Ardales zijn ook prehistorische grotten te bezoeken waar men nog sporen gevonden heeft uit het koperen tijdperk. We vertoeven er niet te lang want we weten niet precies wat het weer vandaag brengen zal. Vandaag is het Nationale feestdag in Spanje.